

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 360

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 28 mai 2012

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU
Decizia nr. 220 din 13 martie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ	1-5	301. — Decizie pentru numirea domnului Mihnea Constantinescu în funcția de consilier de stat în cadrul aparatului propriu de lucru al primului-ministru	10
Decizia nr. 247 din 15 martie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155, art. 157 și art. 159 din Codul penal, a dispozițiilor art. 224 și ale secțiunii V ¹ a titlului III capitolul II din Codul de procedură penală, a dispozițiilor art. 13 din Legea nr. 51/1991 privind siguranța națională a României, precum și a dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 14/1992 privind organizarea și funcționarea Serviciului Român de Informații.....	5-10	302. — Decizie pentru numirea domnului Sorin Encuțescu în funcția de consilier de stat în cadrul aparatului propriu de lucru al primului-ministru	11
		303. — Decizie privind desemnarea reprezentanților Guvernului României în cadrul Consiliului Național Tripartit pentru Dialog Social	11-12
		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		1.341. — Ordin al ministrului mediului și pădurilor privind aprobarea Procedurii de emitere a certificatelor de origine pentru biomasa provenită din silvicultură și industriile conexe	12-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 220

din 13 martie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ

Augustin Zegrean — președinte
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Simina Gagu — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, excepție ridicată de Gică Achiței, Cristian Amorăriței, Gabriela Ardeleanu, Sanda Barabaș, Carmen Bocăneț, Gheorghe Brădățan, Mracica Elisabeta Bucaciuc, Maria Bucătar, Silvia Chițan, Constantin Choleva, Marinela

Cristina Cimpoeșu, Adrian Cojocaru, Adriana Gabriela Cojocaru, Carmen Constantineanu, Gabriel Constantineanu, Costică Costan, Veronica Raluca Constantineanu, Mihăiță Aurelian Dan, Corina Dominte, Bogdan Mihai Dranc, Loredana Epure, Elena Doina Fîntînaru, Mihai Adrian Frîncu, Vasile Garbașevschi, Pavel Gherghiceanu, Sorin Golda, Sofia Grigoreanu, Maria Ancuța Grosu, Gabriel Hacman, Irina Geanina Harja, Cristina Mihaela Hatmanu, Gheorghe Hostiuc, Monica Ancuța Huțan, Liliana Irimescu, Lucian Lungu, Marius Marchitan, Daniela Marcu, Ovidiu Marian Marcu, Brîndușa Mihai, Vasile Monacu, Florin Moraru, Mara Moroșan, Iulia Murariu, Dumitru Nichita, Ramona Oboeroceanu, Domnica Oniga, Anda Perju, Aurelia Petcu, Adrian Petrișor, Didina Petrișor, Dan Popescu, Doru Octavian Popovici, Ramona Liliana Prodan, Fănica Rotaru, Constantin Scutaru, Gabriela Scutaru, Aurora Senegeac, Simona Maria Sofroni, Roxana Valeria Ștefanache, Aurelia Strugariu, Lucian Ionuț Tablan Popescu, Alina Tofeni și Adrian Vieriu în Dosarul nr. 8.254/86/2011 al Tribunalului Suceava — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.546D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 1.550D/2011, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Corina Apetrea, Loredana Aiacoabaei, Liliana Bazic, Geanina Butescu, Ciceroni Costea, Silvia Costea, Liliana Ciornei, Nicoleta Condurachi, Iuliana Caprian, Irina Buterchi, Geanina Ceahlău, Daniel Chelariu, Raluca Dumitrescu (Cherniciuc), Luminița Grosu, Dănuț Huțu, Gheorghe Honceru, Florin Lazăr, Oana Andreea Costea, Viorica Onofrei, Viorica Olariu, Carmen Olariu, Felicia Petcu, Iuliana Sofornie, Iuliana Sofronie, Ștefan Tureac, Aurelia Toma, Monica Todiraș, Daniel Hariga și Anamaria Filip, prin Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani, în Dosarul nr. 7.007/40/2011 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 1.546D/2011 și nr. 1.550D/2011, având în vedere că acestea au obiect identic.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării cauzelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.550D/2011 la Dosarul nr. 1.546D/2011, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 575/2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 decembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 8.254/86/2011, **Tribunalul Suceava — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ.**

Excepția a fost ridicată de Gică Achiței, Cristian Amorăriței, Gabriela Ardeleanu, Sanda Barabaș, Carmen Bocăneț, Gheorghe Brădățan, Mracica Elisabeta Bucaciuc, Maria Bucătar, Silvia Chițan, Constantin Choleva, Marinela Cristina Cimpoeșu, Adrian Cojocaru, Adriana Gabriela Cojocaru, Carmen Constantineanu, Gabriel Constantineanu, Costică Costan, Veronica Raluca Constantineanu, Mihăiță Aurelian Dan, Corina Dominte, Bogdan Mihai Dranc, Loredana Epure, Elena Doina Fîntînaru, Mihai Adrian Frîncu, Vasile Garbașevschi, Pavel Gherghiceanu, Sorin Golda, Sofia Grigoreanu, Maria

Ancuța Grosu, Gabriel Hacman, Irina Geanina Harja, Cristina Mihaela Hatmanu, Gheorghe Hostiuc, Monica Ancuța Huțan, Liliana Irimescu, Lucian Lungu, Marius Marchitan, Daniela Marcu, Ovidiu Marian Marcu, Brîndușa Mihai, Vasile Monacu, Florin Moraru, Mara Moroșan, Iulia Murariu, Dumitru Nichita, Ramona Oboeroceanu, Domnica Oniga, Anda Perju, Aurelia Petcu, Adrian Petrișor, Didina Petrișor, Dan Popescu, Doru Octavian Popovici, Ramona Liliana Prodan, Fănica Rotaru, Constantin Scutaru, Gabriela Scutaru, Aurora Senegeac, Simona Maria Sofroni, Roxana Valeria Ștefanache, Aurelia Strugariu, Lucian Ionuț Tablan Popescu, Alina Tofeni și Adrian Vieriu într-o cauză având ca obiect solicitarea acordării unor drepturi bănești.

Prin Încheierea din 24 noiembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 7.007/40/2011, **Tribunalul Botoșani — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ.**

Excepția a fost ridicată de Corina Apetrea, Loredana Aiacoabaei, Liliana Bazic, Geanina Butescu, Ciceroni Costea, Silvia Costea, Liliana Ciornei, Nicoleta Condurachi, Iuliana Caprian, Irina Buterchi, Geanina Ceahlău, Daniel Chelariu, Raluca Dumitrescu (Cherniciuc), Luminița Grosu, Dănuț Huțu, Gheorghe Honceru, Florin Lazăr, Oana Andreea Costea, Viorica Onofrei, Viorica Olariu, Carmen Olariu, Felicia Petcu, Iuliana Sofornie, Iuliana Sofronie, Ștefan Tureac, Aurelia Toma, Monica Todiraș, Daniel Hariga și Anamaria Filip, prin Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani, într-o cauză având ca obiect o contestație asupra unor decizii de stabilire a drepturilor salariale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că Legea nr. 63/2011, constituind o lege distinctă care operează o diminuare a drepturilor salariale ale personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, discriminează această categorie de personal în raport cu toate celelalte categorii de bugetari, care sunt salariați în baza Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice și a Legii nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice. Legea nr. 63/2011 instituie astfel o abatere de la principiul unei legi unice de salarizare, astfel cum a fost statuat prin Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice și Legea-cadru nr. 284/2010. Ca atare, personalul didactic și didactic auxiliar este singura categorie de bugetari exclusă de la aplicarea unei legi unice de salarizare și care a suferit o diminuare definitivă a drepturilor salariale avute anterior intrării în vigoare a legilor succesive de salarizare unică în sistemul bugetar.

Diminuarea drepturilor salariale este intempestivă, nejustificată de un interes legitim al statului și disproporționată față de măsurile dispuse în cazul altor categorii de bugetari. Prin prezentarea unor aspecte din jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene și a Curții Europene a Drepturilor Omului sunt invocate principiile priorității și aplicabilității directe a dreptului comunitar, precum și principiul legalității.

De asemenea, prevederile legale criticate sunt contrare și principiilor solidarității și egalității de tratament, care presupun ca sarcina de a depune efortul financiar sau de orice altă natură, necesar pentru îndreptarea unei stări de necesitate, să fie suportată în comun și în egală măsură de toți cetățenii statului respectiv. Autorii excepției subliniază, în acest sens, că fac parte dintr-o categorie profesională net defavorizată față de restul salariaților din sistemul bugetar, prin aceea că suportă diminuări salariale superioare celor incidente în cazul celorlalți bugetari.

În plus, nu este respectat nici principiul previzibilității normelor juridice. Consideră că, în acord cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene (spre exemplu, hotărârile pronunțate în cauzele C-152/88R, *Sofrimport SARL împotriva Comisiei Comunităților Europene*, C-368/89 *Crispoltoni contra Fattoria autonoma tabacchi di Città di Castello*), precum și cu

jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (spre exemplu, hotărârile pronunțate în cauzele *Rotaru împotriva României*, 2000, *Burghilea împotriva României*, 2009, *Kaya împotriva României*, 2006, *Beian împotriva României*, 2007), calitatea normelor juridice presupune ca acestea să genereze o oarecare stabilitate, autoritățile statului neputând fi inconsecvente față de o anumită realitate socială. În cazul de față, insecuritatea și incertitudinea rezultă din însăși vătămarea patrimonială suferită și din afectarea așteptărilor și prognozelor financiare ale acestora pentru o perioadă de timp apreciabilă.

Pe de altă parte, prevederile legale criticate înfrâng principiul securității raporturilor juridice, astfel cum acesta a fost consacrat în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (a se vedea, spre exemplu, Hotărârea pronunțată în Cauza *Tudor Tudor împotriva României*, 2009) și în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene (a se vedea hotărârile pronunțate în Cauza 24-69 *Theo Nebe împotriva Comisiei Comunităților Europene*, Cauza 61/79 *Amministrazione delle finanze dello Stato împotriva Denavit italiana Srl și Cauza 57-69 Azienda colori nazionali — ACNA S.p.A. împotriva Comisiei Comunităților Europene*). Astfel, prin grilele de calcul incluse în anexele sale, Legea nr. 63/2011 a dus la o diminuare cu aproximativ 25% a veniturilor ce erau anterior deja diminuate.

Este invocată, de asemenea, încălcarea principiului drepturilor câștigate.

Autorii mai susțin că Legea nr. 63/2011 încalcă dreptul de proprietate asupra bunului reprezentat de salariul convenit pentru munca prestată, fără a exista vreunul dintre cazurile prevăzute de art. 53 din Constituție, fără a avea caracter temporar și fără a se acorda în schimb vreo despăgubire proporțională cu privarea de bun.

Sunt invocate aspecte din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (hotărârile pronunțate în cauzele *Kechko contra Ucrainei*, 2005, *Kopecky contra Slovaciei*, 2003, *Cazacu contra Moldovei*, 2007) prin care s-a statuat că drepturile salariale privite ca drept de creanță reprezintă un „*bun*” în sensul art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Tribunalul Suceava — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Tribunalul Botoșani — Secția civilă opinează în sensul constituționalității Legii nr. 63/2011, subliniind că atributul stabilirii sistemului de salarizare pentru personalul bugetar aparține legiuitorului, așa încât, în realizarea politicii sale și luarea măsurilor necesare în perioada de criză economică, acesta poate prevedea un regim salarial diferit, distinct pentru anumite categorii de bugetari. Conform art. 16 alin. (1) din Constituție, egalitatea presupune uniformitate în cadrul aceleiași categorii de subiecți ai drepturilor, respectiv aplicarea aceluiași criterii de salarizare tuturor cadrelor didactice și didactice auxiliare, și nu tuturor categoriilor de bugetari.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepțiile de neconstituționalitate a Legii nr. 63/2011 sunt neîntemeiate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile Legii nr. 63/2011 sunt constituționale, invocând Decizia Curții Constituționale nr. 575/2011.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 323 din 10 mai 2011.

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că actul normativ criticat încalcă dispozițiile din Constituție cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 136 alin. (1) și (5) privind tipurile de proprietate — publică și privată — și caracterul inviolabil al proprietății private, în condițiile legii organice, și art. 148 privind integrarea în Uniunea Europeană.

Sunt invocate și dispozițiile privind proprietatea cuprinse în art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, precum și cele ale art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind interzicerea discriminării, art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului privind dreptul la o protecție egală împotriva oricărei discriminări, și Directiva 2000/78/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L303 din 2 decembrie 2000.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că Legea nr. 63/2011 — act normativ cu caracter temporar, ale cărui efecte juridice continuă să se producă, a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, exercitat din perspectiva unor critici similare cu cele invocate în prezenta cauză (a se vedea Decizia nr. 575 din 4 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 368 din 26 mai 2011, Decizia nr. 130 din 16 februarie 2012, Decizia nr. 158 din 23 februarie 2012*), nepublicate până la data pronunțării prezentei decizii).

Astfel, raportat la critica de neconstituționalitate cu privire la încălcarea normelor fundamentale privind proprietatea privată, formulată din perspectiva unei restrângeri a dreptului la salariu, considerat un „*bun*”, Curtea, în acord cu jurisprudența instanței de contencios european al drepturilor omului, a subliniat distincția dintre dreptul persoanei de a continua să primească, în viitor, un salariu într-un anumit quantum și dreptul de a primi efectiv salariul convenit pentru perioada în care munca a fost prestată (a se vedea Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 19 aprilie 2007, pronunțată în Cauza *Vilho Eskelinen împotriva Finlandei*, paragraful 94).

În aceste condiții, Curtea a reținut, în esență, că legea supusă controlului de constituționalitate stabilește drepturile salariale ale cadrelor didactice de la data intrării sale în vigoare și până la finele anului 2011, așadar pentru viitor, fără a afecta în niciun mod drepturile salariale dobândite pentru perioada anterioară intrării sale în vigoare. Ca urmare, prevederile sale nu stabilesc o ingerință de tipul privării de proprietate.

*) Deciziile Curții Constituționale nr. 130 din 16 februarie 2012 și nr. 158 din 23 februarie 2012 au fost publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 290 din 3 mai 2012.

Cât privește salariul care urmează a fi plătit în viitor, Curtea a constatat că este dreptul autorității legiuitoare de a elabora măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment dat. În această privință, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că statul este cel în măsură să stabilească ce sume trebuie plătite angajaților săi din bugetul de stat. Statul poate dispune introducerea, suspendarea sau încetarea plății unor astfel de sume prin modificări legislative corespunzătoare (a se vedea, de exemplu, Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în *Cauza Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 23).

De altfel, printr-o jurisprudență constantă, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în acest domeniu (spre exemplu, Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în *Cauza Wiczkorek împotriva Poloniei*, paragraful 59, și Hotărârea din 2 februarie 2010, pronunțată în *Cauza Aizpurua Ortiz împotriva Spaniei*, paragraful 57).

Totodată, examinând legea criticată prin prisma exigențelor referitoare la previzibilitatea normelor juridice și protecția așteptărilor legitime ale cetățenilor, Curtea a constatat că acestea nu sunt încălcate, Legea nr. 63/2011 fiind adoptată pentru a realiza unificarea salarizării unei categorii profesionale, respectiv pentru reglementarea unitară a domeniului vizat. În plus, Curtea a reținut că drepturile câștigate nu sunt cu nimic afectate prin reglementarea dedusă controlului de constituționalitate.

Pe de altă parte, Curtea a constatat că este lipsită de temei critica privind încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, susținută de autorii excepției din perspectiva instituirii, prin prevederile legale criticate, a unei discriminări în cazul personalului didactic și didactic auxiliar, față de restul salariaților plătiți din fondurile publice.

Astfel, în jurisprudența sa, Curtea a statuat că instituirea de regimuri juridice diferite în situații care impun rezolvări diferite nu poate fi apreciată drept o încălcare a principiului egalității (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 17 din 12 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 5 februarie 2010).

În același sens, Curtea a reținut că art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor. În felul acesta se

justifică nu numai admisibilitatea unui regim juridic diferit față de anumite categorii de persoane, dar și necesitatea lui (Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002).

Aplicând aceste considerente de principiu în cauză, Curtea a constatat că, în materia salarizării personalului didactic și didactic auxiliar, a existat o situație juridică specifică, determinată de succesiunea a numeroase acte normative cu acest obiect de reglementare și de practica judiciară neunitară, care a condus la un sistem de salarizare neunitar.

În acest context specific salarizării personalului didactic și didactic auxiliar, reglementarea criticată dă expresie unei măsuri de politică bugetară, determinată de impactul financiar major asupra cheltuielilor de personal aprobate pentru anul 2011, având în vedere consecințele modificărilor legislative și ale soluțiilor pronunțate de instanțele judecătorești, urmărind să elimine inechitatea în stabilirea salariilor din sistemul național de învățământ. Se asigură astfel un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit.

În aceste condiții, Curtea a reținut că situația obiectiv diferită a personalului didactic și didactic auxiliar justifică instituirea unui tratament juridic distinct în ceea ce privește salarizarea acestei categorii profesionale, fără ca aceasta să aibă semnificația încălcării principiului egalității în drepturi.

În fine, celelalte critici de neconstituționalitate, astfel cum sunt formulate de autorii excepției, vizează aplicarea cu prioritate a unor principii statuate în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții de Justiție a Uniunii Europene. Or, asemenea aspecte nu pun în discuție probleme de constituționalitate, ci țin de aplicarea legii de către instanțele de judecată.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate anterior își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Distinct de acestea, Curtea reține că invocarea, în susținerea excepției de neconstituționalitate, a Directivei 2000/78/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2000 nu are relevanță în cauză, deoarece instanța de contencios constituțional nu are competența de a analiza conformitatea dreptului național cu prevederile cuprinse în actele obligatorii adoptate la nivelul Uniunii Europene (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 137 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 22 martie 2010).

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, excepție ridicată de Gică Achiței, Cristian Amorăriței, Gabriela Ardeleanu, Sanda Barabaș, Carmen Bocăneț, Gheorghe Brădățan, Mărica Elisabeta Bucaciuc, Maria Bucătar, Silvia Chițan, Constantin Choleva, Marinela Cristina Cimpoeșu, Adrian Cojocar, Adriana Gabriela Cojocar, Carmen Constantineanu, Gabriel Constantineanu, Costică Costan, Veronica Raluca Constantineanu, Mihăiță Aurelian Dan, Corina Dominte, Bogdan Mihai Dranc, Loredana Epure, Elena Doina Fîntînar, Mihai Adrian Frîncu, Vasile Garbașevschi, Pavel Gherghiceanu, Sorin Golda, Sofia Grigoreanu, Maria Ancuța Grosu, Gabriel Hacman, Irina Geanina Harja, Cristina Mihaela Hatmanu, Gheorghe Hostiuc, Monica Ancuța Huțan, Liliana Irimescu, Lucian Lungu, Marius Marchitan, Daniela Marcu, Ovidiu Marian Marcu, Brîndușa Mihai, Vasile Monacu, Florin Moraru, Mara Moroșan, Iulia Murariu, Dumitru Nichita, Ramona Oboroceanu, Domnica Oniga, Anda Perju, Aurelia Petcu, Adrian Petrișor, Didina Petrișor, Dan Popescu, Doru Octavian Popovici, Ramona Liliana Prodan, Fănică Rotaru, Constantin Scutaru, Gabriela Scutaru, Aurora Senegheac, Simona Maria Sofroni, Roxana Valeria Ștefanache, Aurelia Strugariu, Lucian Ionuț Tablan Popescu, Alina Tofeni și Adrian Vieriu în Dosarul nr. 8.254/86/2011 al Tribunalului Suceava — Secția civilă și de Corina Apetrea, Loredana Aiacoaboaei, Liliana Bazic, Geanina Butescu, Ciceroni Costea, Silvia Costea, Liliana Ciornei, Nicoleta Condurachi, Iuliana Caprian, Irina Buterchi, Geanina Ceahlău, Daniel Chelariu, Raluca Dumitrescu (Cherniciuc), Luminița Grosu,

Dănuț Huțu, Gheorghe Honceru, Florin Lazăr, Oana Andreea Costea, Viorica Onofrei, Viorica Olariu, Carmen Olariu, Felicia Petcu, Iuliana Sofornie, Iuliana Sofronie, Ștefan Tureac, Aurelia Toma, Monica Todiraș, Daniel Hariga și Anamaria Filip, prin Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani, în Dosarul nr. 7.007/40/2011 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 martie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 247

din 15 martie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155, art. 157 și art. 159 din Codul penal, a dispozițiilor art. 224 și ale secțiunii V¹ a titlului III capitolul II din Codul de procedură penală, a dispozițiilor art. 13 din Legea nr. 51/1991 privind siguranța națională a României, precum și a dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 14/1992 privind organizarea și funcționarea Serviciului Român de Informații

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 155, art. 157 și art. 159 din Codul penal, a dispozițiilor art. 224 și ale secțiunii V¹ a titlului III capitolul II din Codul de procedură penală, a dispozițiilor art. 13 din Legea nr. 51/1991 privind siguranța națională a României, precum și a dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 14/1992 privind organizarea și funcționarea Serviciului Român de Informații, excepție ridicată de Mircea Călin Flore, Ioan Codruț Sereș, Nagy Zsolt și Kerekeș Gábor în Dosarul nr. 2.816/1/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 487D/2011.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției Ioan Codruț Sereș și asistat de apărătorul ales, domnul avocat Gheorghită Mateuț din cadrul Baroului Arad, cu delegație la dosar, pentru autorii Nagy Zsolt și Kerekeș Gábor se prezintă doamna avocat Georgiana Sabo din cadrul Baroului Cluj, în substituirea domnului avocat Eugen C. Iordăchescu din același barou, cu delegații la dosar, și pentru partea Michael Susak se prezintă domnul avocat Octavian Popescu din cadrul Baroului București, cu delegație la dosar. Se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Domnul avocat Octavian Popescu invocă viciul de procedură referitor la citarea autorului excepției Mircea Călin Flore.

Fiind întrebat de președinte cu privire la acest aspect, magistratul-asistent arată Curții că autorul în cauză a fost citat inițial la singura adresă din Londra menționată în citativul transmis prin fax la data de 24 februarie 2012, de Înalta Curte de Casație și Justiție la solicitarea grefierului. La data de 12 martie 2012 citația transmisă la Londra s-a întors cu mențiunea „adresă insuficientă”. Între timp, la data de 8 martie 2012, potrivit indicațiilor magistratului-asistent, s-a solicitat telefonic (potrivit notei existente la dosar) Înaltei Curți de Casație și Justiție să precizeze și alte adrese unde autorul Mircea Călin Flore a fost citat. Ca urmare a acestui demers, domnul Ștefan Laurențiu Vespe, grefier în cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție —

Secția penală, a comunicat că Flore Mircea Călin a fost citat la cabinetul de avocatură Dragomir Gheorghe din București și prin afișare la Consiliul Local al Sectorului 5 București. Drept urmare, s-a procedat în termenul legal la citarea prin telegrame a autorului Mircea Călin Flore la cele două adrese din România indicate de grefierul Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că citarea autorului în cauză a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere aspectele relevate, în temeiul dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 47/1992, apreciază că procedura de citare cu autorul Mircea Călin Flore este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul domnului avocat Gheorghită Mateuț, care, punând concluzii pentru autorul Ioan Codruț Sereș, solicită admiterea excepției, reiterând motivația din notele scrise depuse la dosar.

Doamna avocat Georgiana Sabo solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile din Legea nr. 51/1991 și din Legea nr. 14/1992 afectează viața privată și secretul corespondenței. În acest sens face trimitere la Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului pronunțată în *Cauza Dumitru Popescu (2) împotriva României*. De asemenea, și dispozițiile art. 224 și ale secțiunii V¹ din Codul de procedură penală sunt neconstituționale în măsura în care permit interceptarea convorbirilor telefonice în faza premergătoare urmăririi penale.

Domnul avocat Octavian Popescu pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 martie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 2.816/1/2009, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 155, art. 157 și art. 159 din Codul penal, a dispozițiilor art. 224 și ale secțiunii V¹ a titlului III capitolul II din Codul de procedură penală, a dispozițiilor art. 13 din Legea nr. 51/1991 privind siguranța națională a României, precum și a dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 14/1992 privind organizarea și funcționarea Serviciului Român de Informații, excepție ridicată de Mircea Călin Flore, Ioan Codruț Sereș, Nagy Zsolt și**

Kerekeş Gábor în dosarul de mai sus având ca obiect soluţionarea unei cauze penale în care se fac cercetări cu privire la mai multe infracţiuni, între care cea prevăzută de art. 157 din Codul penal referitoare la trădarea prin transmiterea de secrete.

În motivarea excepţiei de neconstituţionalitate, autorii acesteia susţin că prevederile **secţiunii V¹ — Interceptările şi înregistrările audio sau video a titlului III capitolul II din Codul de procedură penală şi dispoziţiile art. 13 din Legea nr. 51/1991** încalcă dispoziţiile constituţionale ale art. 21 alin. (3) — dreptul la un proces echitabil, art. 26 — *Viaţa intimă, familială şi privată*, art. 28 — *Secretul corespondenţei*, art. 53 — *Restrângerea exerciţiului unor drepturi sau al unor libertăţi*, precum şi dispoziţiile art. 6 şi art. 8 din Convenţia pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale referitoare la *Dreptul la un proces echitabil* şi la *Dreptul la respectarea vieţii private şi de familie*, deoarece în faza premergătoare urmăririi penale nu pot fi dispuse măsuri procesuale, întrucât acestea implică o urmărire penală dispusă faţă de o persoană care numai astfel devine parte în procesul penal. Or, prevederile art. 91¹ din Codul de procedură penală care legitimează cazurile şi condiţiile în care se poate dispune interceptarea şi înregistrarea convorbirilor ori comunicărilor, alături de prevederile art. 13 din Legea nr. 51/1991, nesocotesc dispoziţiile legale referitoare la actele ce pot fi efectuate în faza actelor premergătoare, în măsura în care statuează asupra posibilităţii efectuării de acte de natură a ilustra existenţa acuzaţiei penale, respectiv acte procesuale supuse exclusivităţii procesului penal (respectiv fazei propriu-zise a urmăririi penale), anterior momentului începerii urmăririi penale. De altfel, întreaga secţiune V¹ din Codul de procedură penală prezintă mari probleme de conformitate cu spaţiul de justiţie şi echitate şi, totodată, reprezintă o evidentă ilustrare a unei mentalităţi depăşite şi sub aspect prescriptiv şi sub aspectul aplicării legii, întrucât acestor prevederi le lipseşte predictibilitatea, fiind inapte a constitui lege în sensul stabilit jurisprudenţial în contenciosul european. Rezultă că, în măsura în care se atribuie autorităţilor menţionate competenţa de a dispune măsuri specifice ale procesului penal anterior începerii acestuia, normele contestate sunt neconstituţionale.

Pe lângă aceste neajunsuri, autorii mai relevă faptul că reglementării art. 13 din Legea nr. 51/1991 îi lipseşte o garanţie extrem de importantă împotriva abuzurilor autorităţii, întrucât, în măsura în care o persoană este subiect al unei supravegheri secrete şi fără ca suspiciunile îndreptate împotriva sa să se confirme, acesteia nu i se comunică faptul că a fost supravegheată, astfel încât se deschid larg porţile unor abuzuri din partea organelor de anchetă. Totodată, este evident că nu numai autorizarea înregistrării convorbirilor telefonice, ci şi supravegherea acestei activităţi nu este realizată de un magistrat independent.

Ca atare, restrângerea oricărui drept fundamental, vizată de măsurile prevăzute de dispoziţiile legale criticate, nu se poate referi la oricine, la un subiect nedeterminat, ci, exclusiv, faţă de învinuit sau inculpat, ceea ce presupune cu necesitate preexistenţa împrejurării declanşării procesului penal faţă de acestia.

Prevederile art. 11 din Legea nr. 14/1992 contravin dispoziţiilor constituţionale ale art. 21 — *Accesul liber la justiţie*, art. 24 — *Dreptul la apărare*, precum şi dispoziţiilor art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil* din Convenţia pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, deoarece Serviciul Român de Informaţii poate efectua acte de urmărire penală consemnate în documente care sunt probe la un dosar penal, cu atât mai mult cu cât activitatea acestei instituţii este sustrasă oricărei forme de control din partea unor organe independente.

Prevederile art. 224 din Codul de procedură penală contravin dispoziţiilor constituţionale ale art. 21 — *Accesul liber la justiţie*, art. 24 — *Dreptul la apărare*, precum şi dispoziţiilor art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil* din Convenţia pentru

apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, deoarece permit organelor de urmărire penală să desfăşoare activităţi de urmărire penală în afara oricărui cadru procesual, fără a mai respecta dreptul la o procedură contradictorie ori dreptul la apărare al persoanei suspectate de comiterea vreunei infracţiuni. Prin urmare, audierea făptuitorului, a martorilor ori interceptarea convorbirilor telefonice fără ca persoanei suspectate să i se comunice de îndată natura şi cauza acuzaţiei îndreptate împotriva sa, aşa cum impun în mod expres prevederile art. 6 paragraful 3 lit. a) din Convenţia pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, sunt acte legitime de un text legal neconstituţional.

Prevederile art. 155, art. 157 şi art. 159 din Codul penal contravin dispoziţiilor constituţionale ale art. 11 — *Dreptul internaţional şi dreptul intern*, art. 20 — *Tratatul internaţional privind drepturile omului*, art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, art. 23 alin. (11) şi (12) referitor la prezumţia de nevinovăţie şi la principiul legalităţii pedepsei, art. 73 alin. (3) lit. h) referitor la reglementarea prin lege organică a infracţiunilor, pedepselor şi regimului de executare a acestora, precum şi dispoziţiilor art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil* şi art. 7 — *Nicio pedeapsă fără lege* din Convenţia pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, deoarece criteriile de determinare a caracterului şi importanţei faptelor sunt prevăzute în legi extrapenale (Legea nr. 51/1991), care nu puteau fi cunoscute de făptuitor şi nici apreciate de acesta în momentul săvârşirii faptei. Totodată, normele nu sunt suficient de accesibile, precise şi previzibile, deoarece fac trimitere la concepte cum sunt *siguranţa statului* ori *secrete de stat*, al căror înţeles este greu de asimilat.

De asemenea, textele uzitează expresii precum *puteri, organizaţii străine sau agenţi ai acestora* ori *inamic*. Acest fapt presupune că sub aspectul ilicitului penal există două entităţi aflate în poziţii belicoase. Or, aceste entităţi distincte nu există, întrucât în speţa dedusă judecăţii este vorba de state membre ale aceleiaşi comunităţi, cu interese comune şi structuri organizatorice ce acţionează pe o piaţă comună, cu referire la piaţa integrată a energiei electrice. Ca atare, în măsura în care prin textele criticate nu se prevede expres că infracţiunile nu pot privi state din Uniunea Europeană şi cetăţeni ai acesteia, acestea sunt evident neconstituţionale.

Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie — Secţia penală opinează că excepţia de neconstituţionalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată preşedinţilor celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului şi Avocatului Poporului, pentru a-şi exprima punctele de vedere asupra excepţiei de neconstituţionalitate.

Preşedinţii celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul şi Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepţiei de neconstituţionalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susţinerile părţilor, concluziile procurorului, dispoziţiile legale criticate, raportate la prevederile Constituţiei, precum şi Legea nr. 47/1992, reţine următoarele:

Curtea Constituţională a fost legal sesizată şi este competentă, potrivit dispoziţiilor art. 146 lit. d) din Constituţie, precum şi ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 şi 29 din Legea nr. 47/1992, să soluţioneze excepţia de neconstituţionalitate.

Obiectul excepţiei de neconstituţionalitate îl constituie dispoziţiile art. 155 — *Trădarea*, art. 157 — *Trădarea prin transmiterea de secrete* şi art. 159 — *Spionajul*, din Codul penal, dispoziţiile art. 224 — *Acte premergătoare* şi ale secţiunii V¹ — *Interceptările şi înregistrările audio sau video a titlului III capitolul II din Codul de procedură penală*, dispoziţiile art. 13 din Legea nr. 51/1991 privind siguranţa naţională a României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 7 august 1991, precum şi dispoziţiile art. 11 din Legea

nr. 14/1992 privind organizarea și funcționarea Serviciului Român de Informații, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 din 3 martie 1992. Textele criticate au următorul conținut:

— Art. 155 din Codul penal: „*Fapta cetățeanului român sau a persoanei fără cetățenie, domiciliată pe teritoriul statului român, de a intra în legătură cu o putere sau cu o organizație străină ori cu agenți ai acestora, în scopul de a suprima sau știrbi unitatea și indivizibilitatea, suveranitatea sau independența statului, prin acțiuni de provocare de război contra țării sau de înlesnire a ocupației militare străine, ori de subminare economică sau politică a statului, ori de aservire față de o putere străină, sau de ajutorare a unei puteri străine pentru desfășurarea unei activități dușmănoase împotriva siguranței statului, se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.*”;

— Art. 157 din Codul penal: „*Transmiterea secretelor de stat unei puteri sau organizații străine ori agenților acestora, precum și procurarea de documente sau date ce constituie secrete de stat, ori deținerea de asemenea documente de către acei care nu au calitatea de a le cunoaște, în scopul transmiterii lor unei puteri sau organizații străine ori agenților acestora, săvârșite de un cetățean român sau de o persoană fără cetățenie domiciliată pe teritoriul statului român, se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.*”;

Aceleași fapte, dacă privesc alte documente sau date care prin caracterul și importanța lor fac ca fapta săvârșită să periclitze siguranța statului, se pedepsesc cu închisoare de la 5 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.”;

— Art. 159 din Codul penal: „*Faptele prevăzute în art. 157, săvârșite de un cetățean străin sau de o persoană fără cetățenie care nu domiciliază pe teritoriul statului român, se pedepsesc cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.*”;

— Art. 224 din Codul de procedură penală: „*În vederea începerii urmăririi penale, organul de urmărire penală poate efectua acte premergătoare.*”;

De asemenea, în vederea strângerii datelor necesare organelor de urmărire penală pentru începerea urmăririi penale, pot efectua acte premergătoare și lucrătorii operativi din Ministerul de Interne, precum și din celelalte organe de stat cu atribuții în domeniul siguranței naționale, anume desemnați în acest scop, pentru fapte care constituie, potrivit legii, amenințări la adresa siguranței naționale.

Procesul-verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare poate constitui mijloc de probă.”;

— Art. 13 din Legea nr. 51/1991: „*Situațiile prevăzute la art. 3 constituie temei legal pentru a se solicita procurorului, în cazuri justificate, cu respectarea prevederilor Codului de procedură penală, autorizarea efectuării unor acte, în scopul culegerii de informații, constând în: interceptarea comunicațiilor, căutarea unor informații, documente sau înscrisuri pentru a căror obținere este necesar accesul într-un loc, la un obiect sau deschiderea unui obiect; ridicarea și repunerea la loc a unui obiect sau document, examinarea lui, extragerea informațiilor pe care acestea le conțin, cât și înregistrarea, copierea sau obținerea de extrase prin orice procedee; instalarea de obiecte, întreținerea și ridicarea acestora din locurile în care au fost depuse.*”;

Cererea de autorizare se formulează în scris și trebuie să cuprindă: date sau indicii din care să rezulte existența uneia din amenințările la adresa siguranței naționale prevăzute de art. 3 pentru a cărei prevenire, descoperire sau contracarare este necesară emiterea mandatului; categoriile de activități pentru a căror desfășurare trebuie emis mandatul; identitatea persoanei ale cărei comunicații trebuie interceptate, dacă este cunoscută, sau a persoanei care deține informațiile, documentele ori obiectele ce trebuie obținute; descrierea generală, dacă și când este posibil, a locului unde urmează a fi executate activitățile autorizate; durata de valabilitate a mandatului solicitat.

Actul de autorizare se emite la cererea organelor cu atribuții în domeniul siguranței naționale, de către procurori anume desemnați de procurorul general al României.

În cazul în care procurorul constată că cererea este justificată, emite un mandat care trebuie să conțină: aprobarea pentru categoriile de comunicații care pot fi interceptate, categoriile de informații, documente sau obiecte care pot fi obținute; identitatea persoanei, dacă este cunoscută, ale cărei comunicații trebuie interceptate ori care se află în posesia datelor informațiilor, documentelor sau obiectelor ce trebuie obținute; organul împuternicit cu executarea; descrierea generală a locului în care urmează a fi executat mandatul; durata de valabilitate a mandatului.

Durata de valabilitate a mandatului nu poate depăși 6 luni. În cazurile întemeiate, procurorul general poate prelungi, la cerere, durata mandatului, fără a se putea depăși, de fiecare dată, 3 luni.

Orice cetățean care se consideră vătămat în mod nejustificat prin activitățile care fac obiectul mandatului prevăzut în alin. 1—4 se poate adresa cu plângere procurorului anume desemnat, ierarhic superior procurorului care a emis mandatul.”;

— Art. 11 din Legea nr. 14/1992: „*Activitățile prevăzute la art. 9 și 10 se consemnează în acte de constatare care, întocmite cu respectarea prevederilor Codului de procedură penală, pot constitui mijloace de probă.*”

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 11 — *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 23 alin. (11) și (12) referitor la prezumția de nevinovăție și la principiul legalității pedepsei, art. 24 — *Dreptul la apărare*, art. 26 — *Viața intimă, familială și privată*, art. 28 — *Secretul corespondenței*, art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, art. 73 alin. (3) lit. h) referitor la reglementarea prin lege organică a infracțiunilor, pedepselor și regimului de executare a acestora, precum și dispozițiile art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil*, art. 7 — *Nicio pedeapsă fără lege* și art. 8 — *Dreptul la respectarea vieții private și de familie* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Prin Decizia nr. 1.454 din 4 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 27 ianuarie 2011, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 ultimul alineat din Codul de procedură penală, precum și a celor cuprinse în secțiunea V¹ capitolul II a titlului III din Codul de procedură penală, statuând că dispozițiile din Codul de procedură penală referitoare la interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare prevăd suficiente garanții, prin reglementarea în detaliu a justificării emiterii autorizației, a condițiilor și a modalităților de efectuare a înregistrărilor, a instituirii unor limite cu privire la durata măsurii, a consemnării și certificării autenticității convorbirilor înregistrate, a redării integrale a acestora, a definirii persoanelor care sunt supuse interceptării, iar eventuala nerespectare a acestor reglementări nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare, ceea ce însă excedează competenței Curții Constituționale, întrucât, potrivit alin. (3) al art. 2 din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]”.

De asemenea, Curtea a mai statuat că nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 28 și 53, deoarece înseși textele invocate oferă legiuitorului libertatea unei astfel de reglementări, secretul corespondenței nefiind un drept absolut, ci susceptibil de anumite restrângeri, justificate la rândul lor de necesitatea instrucției penale. Astfel, societățile democratice sunt amenințate de un fenomen infracțional din ce în ce mai complex, motiv pentru care statele trebuie să fie capabile de a combate în

mod eficace asemenea amenințări și de a supraveghea elementele subversive ce acționează pe teritoriul lor. Așa fiind, asemenea dispoziții legislative devin necesare într-o societate democratică, în vederea asigurării securității naționale, apărării ordinii publice ori prevenirii săvârșirii de infracțiuni.

Totodată, Curtea a arătat că anumite aspecte invocate într-o cauză ori alta referitoare la modul de aplicare a dispozițiilor legale criticate nu constituie o problemă de constituționalitate, sens în care a reținut că „nu se poate admite însă ideea înfrângerii prezumției de constituționalitate ca urmare a aplicării unor dispoziții legale în contradicție cu legea ori cu principiile fundamentale”.

În plus, însăși Curtea Europeană a Drepturilor Omului a validat prevederile legale contestate prin Hotărârea din 26 aprilie 2007 în Cauza *Dumitru Popescu împotriva României*, paragraful 82. Astfel, după ce a reținut existența unei încălcări a art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, motivat de împrejurarea că la data comiterii faptelor legislația în materie era alta, a afirmat că în noul cadru legislativ (prin modificările aduse de Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale și Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi) există numeroase garanții în materie de interceptare și de transcriere a comunicațiilor, de arhivare a datelor pertinente și de distrugere a celor nepertinente. Așa fiind, dispozițiile legale criticate oferă protecție împotriva amestecului arbitrar în exercitarea dreptului la viață privată al persoanei, legea folosind termeni cu un înțeles univoc.

Cât privește dispozițiile art. 224 ultimul alineat din Codul de procedură penală, Curtea constată că prin Decizia nr. 524 din 27 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 7 septembrie 2006, a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a aceluiași prevederi, reținând în esență că judecata se desfășoară de către o instanță independentă și imparțială, în condiții de publicitate, oralitate și contradictorialitate, iar judecătorul își fundamentează soluția pe întregul probatoriu administrat, verificând, evaluând și coroborând probele, astfel că informațiile culese imediat după săvârșirea faptei reclamate, în măsura obținerii lor legale, nu pot crea în mod concret riscul unui abuz de procedură.

De asemenea, prin Decizia nr. 385 din 13 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 14 mai 2010, Curtea a mai arătat că actele premergătoare au o natură proprie, care nu poate fi identificată sau subsumată naturii precise și bine determinate a altor instituții. Așa cum rezultă din chiar denumirea lor, acestea premerg fazei de urmărire penală, având un caracter de anterioritate desprins din scopul instituirii lor, și anume acela de a completa informațiile organelor de urmărire penală, de a verifica informațiile deținute și de a fundamenta convingerea organului de cercetare penală ori a procurorului cu privire la oportunitatea începerii ori neîncheierii urmăririi penale. Așa fiind, aceste acte, prin conținutul lor, au un caracter sui generis, limitat însă de atingerea scopului. Abia dincolo de această graniță se poate vorbi de o împingere într-un cadru extraprocesual a actelor care trebuie îndeplinite sub hegemonia garanțiilor impuse de faza urmăririi penale.

Curtea a reținut că efectuarea în practică, în cadrul actelor premergătoare, a unor acte specifice urmăririi penale, în scopul eludării garanțiilor procesuale asigurate persoanelor implicate într-o urmărire penală, în speță a dreptului la apărare, așa cum se susține în motivarea excepției de neconstituționalitate din cauză, chiar dacă ar fi reală, reprezintă o problemă de aplicare și respectare a legii, care nu intră sub incidența contenciosului constituțional.

De altfel, prin Decizia nr. 141 din 5 octombrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 585 din 30 noiembrie 1999, Curtea a reținut că garantarea dreptului la apărare nu se poate asigura în afara procesului penal, înainte de începerea urmăririi penale, când făptuitorul nu are calitatea procesuală de învinuit sau inculpat. Efectuarea de către organele de urmărire penală a unor acte premergătoare, anterior începerii urmăririi penale, în vederea strângerii datelor

necesare declanșării procesului penal, nu reprezintă momentul începerii procesului penal și se efectuează tocmai pentru a se constata dacă sunt sau nu temeiuri pentru începerea procesului penal. S-a mai reținut, de asemenea, că, deși, în conformitate cu prevederile art. 224 din Codul de procedură penală, procesul-verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare poate constitui mijloc de probă, dreptul la apărare al învinuitului nu poate fi considerat ca fiind încălcat, pentru că acesta are posibilitatea de a-l combate cu alt mijloc de probă, atunci când instanța ar înțelege să-i dea eficiență.

Prin Decizia nr. 766 din 7 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 25 din 16 ianuarie 2007, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 din Legea nr. 51/1991, reținând că în examinarea excepției este necesar să se ia în considerare prevederile art. 31 alin. (3) din Constituție, în conformitate cu care dreptul la informație nu trebuie să prejudicieze securitatea națională, și prevederile art. 53 alin. (1) din Legea fundamentală, care stabilesc că exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns dacă se impune, între altele, pentru apărarea securității naționale.

În raport cu aceste prevederi din Constituție, Curtea a constatat că nu pot fi primite susținerile autorilor excepției și nu poate reține existența unei discriminări în aplicarea legii rezultând din faptul că în cazul autorilor excepției de neconstituționalitate au fost obținute probe prin interceptarea unor convorbiri telefonice în condițiile Legii nr. 51/1991 privind siguranța națională a României, în timp ce în alte cazuri interceptarea convorbirilor telefonice în scopul obținerii de probe judiciare are loc pe baza prevederilor Codului de procedură penală. Justificarea diferenței de reglementare a mijloacelor de obținere a probelor rezidă în obiectul special al Legii nr. 51/1991 și nu încalcă în niciun fel prevederile Constituției.

Probele administrate — indiferent de procedura legală urmată — vor fi evaluate uniform de instanța de judecată, cu respectarea contradictorialității și a tuturor celorlalte garanții prevăzute de Codul de procedură penală. Faptul că o probă a fost obținută de organul de urmărire penală în condițiile prevăzute de Legea nr. 51/1991 nu îl împiedică pe judecător să constate, când este cazul, că această probă este neconcludentă întrucât nu corespunde realității sau nu face dovada faptului ori a împrejurării în legătură cu care a fost administrată. Nu există o ierarhie a probelor în funcție de procedura legală după care au fost administrate, astfel că judecătorul are obligația să examineze și să aprecieze toate probele cu aceeași măsură și după aceleași criterii.

În aceeași ordine de idei, Curtea a reținut că examinarea excepției în lumina Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu este de natură să conducă la altă concluzie, deoarece Convenția nu tratează regimul probelor, admisibilitatea acestora fiind reglementată de dreptul intern.

Văzând prevederile art. 31 alin. (3) și ale art. 53 alin. (1) din Constituția României, citate mai sus, Curtea a reținut că nu se poate cere legiuitorului să admită accesul nerestricționat la conținutul unor mandate de interceptare a convorbirilor telefonice emise în scopul combaterii faptelor de amenințare la adresa siguranței naționale prevăzute de art. 3 din Legea nr. 51/1991, fără riscul de a prejudicia grav securitatea națională.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 14/1992, Curtea constată că, potrivit acestora, cadre anume desemnate din Serviciul Român de Informații pot efectua, cu respectarea legii, verificări prin: solicitarea și obținerea de obiecte, înscrisuri sau relații oficiale de la instituții publice; consultarea de specialiști ori experți; primirea de sesizări sau note de relații, fixarea unor momente operative prin fotografiere, filmare ori prin alte mijloace tehnice.

Totodată, în cazul situațiilor care constituie amenințări la adresa siguranței naționale se va solicita procurorului eliberarea mandatului prevăzut de art. 13 din Legea privind siguranța națională a României pentru desfășurarea activităților autorizate de acesta.

Toate aceste activități sunt, așa cum le definește legea, „acte de constatare” care trebuie întocmite cu respectarea prevederilor Codului de procedură penală și care nu pot constitui *eo ipso* mijloace de probă, legea conferindu-le numai vocația de a fi catalogate ca atare.

Prin urmare, nu poate fi primită susținerea potrivit căreia aceste acte sunt de urmărire penală și obținute prin sustragerea de la orice formă de control din partea unor organe independente, deoarece, în măsura în care acestea fundamentează acuzația, pot fi cenzurate atât în fața procurorului, cât și în fața judecătorului, oferindu-se prin urmare părților dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, acestea având posibilitatea de a le combate prin orice mijloace de probă.

Totodată, în situația în care verificările efectuate de Serviciul Român de Informații, cu respectarea exigențelor Codului de procedură penală, constau în fixarea unor momente operative prin mijloace tehnice de interceptare a convorbirilor telefonice, procurorul, potrivit art. 91³ alin. 5 din Codul de procedură penală, în măsura în care în cauză s-a dispus o soluție de netrimitere în judecată, este obligat să înștiințeze persoana în cauză despre această activitate.

De altfel, considerentele deciziilor pronunțate de Curtea Constituțională cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 din Codul de procedură penală sunt valabile și în ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 14/1992, fiind vorba de aceleași acte care pot constitui mijloace de probă și potrivit cărora, „în vederea străngerii datelor necesare organelor de urmărire penală pentru începerea urmăririi penale, pot efectua acte premergătoare și lucrătorii operativi din Ministerul de Interne, precum și din celelalte organe de stat cu atribuții în domeniul siguranței naționale, anume desemnați în acest scop, pentru fapte care constituie, potrivit legii, amenințări la adresa siguranței naționale”.

Totodată, este neîndoielnic că, referitor la convorbirile telefonice, acestea intră în sfera noțiunilor de „viață privată” și „corespondență”, în sensul art. 8 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și că interceptarea, memorarea datelor astfel obținute și eventuala utilizare a acestora în cadrul urmăririi penale declanșate împotriva unei persoane se interpretează ca fiind o „ingerință a unei autorități publice” în exercitarea dreptului garantat de art. 8 (a se vedea, printre multe altele, Hotărârea din 2 august 1984, pronunțată în *Cauza Malone împotriva Regatului Unit*, paragraful 64).

Totuși, cu prilejul pronunțării Hotărârii din 21 aprilie 2009 în *Cauza Răducu împotriva României*, paragraful 92, Curtea de la Strasbourg a reamintit că, pentru a fi conformă cu alin. 2 al art. 8 paragraful 2 din Convenție, o astfel de ingerință trebuie să fie prevăzută de lege. Expresia „prevăzută de lege” impune nu numai respectarea dreptului intern, ci se referă, de asemenea, la calitatea legii, care trebuie să fie compatibilă cu principiul supremației dreptului (a se vedea Hotărârea din 12 mai 2000, pronunțată în *Cauza Khan împotriva Regatului Unit*, paragraful 26). În contextul supravegherii secrete exercitate de autoritățile publice, dreptul intern trebuie să ofere protecție împotriva ingerinței arbitrare în exercitarea dreptului unei persoane protejată de art. 8 (a se vedea Hotărârea din 6 septembrie 1978, pronunțată în *Cauza Klass și alții împotriva Germaniei*, paragraful 59).

Or, câtă vreme actuala reglementare din Codul de procedură penală, la care fac trimitere dispozițiile Legii nr. 14/1992, a instituit numeroase garanții în materie de interceptare și transcriere a convorbirilor, de arhivare a datelor relevante și de distrugere a celor care nu sunt relevante și câtă vreme partea

interesată are posibilitatea de a ataca procedura interceptărilor în fața unui organ jurisdicțional independent și imparțial, nu se mai poate pune problema înfrângerii dreptului la viață intimă, familială și privată.

În sfârșit, se constată că o problemă semnalată s-ar putea naște din aplicarea dispozițiilor cuprinse în secțiunea V1, așa cum a fost modificată prin Legea nr. 281/2003, și din cea privind aplicabilitatea dispozițiilor Legii nr. 51/1991 privind siguranța națională a României. Or, de la 1 ianuarie 2004, dispozițiile art. 13 din legea specială invocată și-au menținut valabilitatea numai parțial, întrucât, potrivit art. X din Legea nr. 281/2003, „Ori de câte ori **alte legi** prevăd dispoziții referitoare la dispunerea de către procuror (...) a interceptării și înregistrării convorbirilor (...) se aplică, în mod corespunzător, dispozițiile prevăzute în art. I din prezenta lege”, deci ale Codului de procedură penală, care prevăd în materia respectivă ca autorizarea să fie dată numai de către judecători. Iată deci că susținerile autorului excepției nu mai subzistă, procurorul nemaiavăd în niciun fel posibilitatea de a emite autorizație/mandate pentru interceptarea convorbirilor telefonice.

În ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155, art. 157 și art. 159 din Codul penal, Curtea constată că legiuitorul, în virtutea rolului său constituțional și în acord cu prevederile art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, a incriminat faptele de trădare, de trădare prin transmiterea de secrete și de spionaj.

Autorii excepției susțin că acestea nu pot fi cunoscute și apreciate de destinatarul lor cu ușurință, întrucât uzează de o terminologie al cărei înțeles este greu de asimilat.

În acest sens se susține că trimiterea la conceptul de *secret de stat* ori de *siguranță națională* nu oferă suficientă precizie și accesibilitate.

O astfel de critică nu poate fi primită, deoarece prin *siguranță națională* s-a avut în vedere, potrivit art. 1 din Legea nr. 51/1991, „*starea de legalitate*, de echilibru și de stabilitate socială, economică și politică necesară existenței și dezvoltării statului național român, ca stat suveran, unitar, independent și indivizibil, *menținerii ordinii de drept*, precum și climatului de exercitare neîngrădită a drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor, potrivit principiilor și normelor democratice statornicite prin Constituție”. De asemenea, potrivit art. 3 lit. e) din Legea nr. 51/1991, „Constituie amenințări la adresa siguranței naționale a României următoarele: [...]”

e) spionajul, transmiterea secretelor de stat unei puteri sau organizații străine ori agenților acestora, procurarea ori deținerea ilegală de documente sau date secrete de stat, în vederea transmiterii lor unei puteri sau organizații străine ori agenților acestora sau în orice alt scop neautorizat de lege, precum și divulgarea secretelor de stat sau neglijența în păstrarea acestora;”.

Totodată, cât privește noțiunea de secret de stat, Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 248 din 12 aprilie 2002, arată că accesul la informațiile clasificate este permis numai în cazurile, în condițiile și prin respectarea procedurilor prevăzute de lege, sens în care legiuitorul a urmărit garantarea distribuirii informațiilor clasificate exclusiv persoanelor îndreptățite, potrivit legii, să le cunoască. Prin *secret de stat* se înțelege o informație clasificată din clasa secretelor de stat care au în vedere informațiile care privesc securitatea națională, prin a căror divulgare se pot prejudicia siguranța națională și apărarea țării, informații care, potrivit art. 17 din Legea nr. 182/2002, se referă la o seamă de sisteme, studii, cercetări, activități și altele.

Așa fiind, pentru a nu intra în sfera ilicitului penal, orice persoană care emite, gestionează sau care intră în posesia unor secrete de stat are obligația de a le proteja împotriva oricăror acțiuni de spionaj, compromitere sau acces neautorizat ori de alterare sau modificare a conținutului acestora, precum și împotriva sabotajelor ori distrugerilor neautorizate.

Totodată, autorii excepției mai susțin că textele uzitează expresii precum *puteri, organizații străine sau agenți ai acestora* ori *inamic*, fapt care presupune existența a două entități aflate în poziții belicoase. Or, nici art. 155, nici art. 157 și nici art. 159 din Codul penal nu au în vedere un eventual inamic, ci doar trădarea clasică, prin transmiterea de secrete ori prin spionaj. Numai art. 156 din Codul penal reglementează cu privire la fapta de trădare prin ajutarea inamicului, dar aceste dispoziții nu constituie obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate.

Nu poate fi primită nici susținerea autorilor în sensul că textele art. 155, art. 157 și art. 159 din Codul penal sunt neconstituționale, în măsura în care nu prevăd expres că nu pot privi state din Uniunea Europeană și cetățeni ai acesteia, deoarece și cetățenii unui stat din cadrul său trebuie să se

supună rigorilor de legalitate și exigențelor privitoare la piața integrată a energiei electrice.

În sfârșit, în susținerea contrarietății textelor legale cu Constituția autorii invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, sens în care se face trimitere la Hotărârea din 7 februarie 2008, pronunțată în Cauza *Arsenovici împotriva României*. Cu privire la acest argument, Curtea constată că hotărârea invocată nu are legătură cu prezenta cauză, întrucât vizează dispozițiile art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, statuându-se că a avut loc încălcarea prevederilor referitoare la protecția proprietății și că este inadmisibil capătul de cerere referitor la art. 6 paragraful 1 din Convenție.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155, art. 157 și art. 159 din Codul penal, a dispozițiilor art. 224 și ale secțiunii V¹ a titlului III capitolul II din Codul de procedură penală, a dispozițiilor art. 13 din Legea nr. 51/1991 privind siguranța națională a României, precum și a dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 14/1992 privind organizarea și funcționarea Serviciului Român de Informații, excepție ridicată de Mircea Călin Flore, Ioan Codruț Sereș, Nagy Zsolt și Kerekes Gábor în Dosarul nr. 2.816/1/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 martie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIMUL-MINISTRU

DECIZIE

**pentru numirea domnului Mihnea Constantinescu
în funcția de consilier de stat în cadrul aparatului propriu
de lucru al primului-ministru**

În temeiul art. 15 lit. c) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Mihnea Constantinescu se numește în funcția de consilier de stat în cadrul aparatului propriu de lucru al primului-ministru.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru

București, 28 mai 2012.
Nr. 301.

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL-MINISTRU

DECIZIE
pentru numirea domnului Sorin Encuțescu
în funcția de consilier de stat în cadrul aparatului propriu
de lucru al primului-ministru

În temeiul art. 15 lit. c) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Sorin Encuțescu se numește în funcția de consilier de stat în cadrul aparatului propriu de lucru al primului-ministru.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru

București, 28 mai 2012.
Nr. 302.

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL-MINISTRU

DECIZIE
privind desemnarea reprezentanților Guvernului României
în cadrul Consiliului Național Tripartit pentru Dialog Social

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 76 lit. b) și art. 77 din Legea dialogului social nr. 62/2011,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Art. 1. — Se desemnează reprezentanții Guvernului României în cadrul Consiliului Național Tripartit pentru Dialog Social, conform anexei care face parte integrantă din prezenta decizie.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii se abrogă Decizia primului-ministru nr. 120/2011 pentru desemnarea reprezentanților Guvernului României în cadrul Consiliului Tripartit pentru Dialog Social, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 763 din 28 octombrie 2011, cu modificările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru

București, 28 mai 2012.
Nr. 303.

ANEXĂ

Reprezentanții Guvernului României în cadrul Consiliului Național Tripartit
pentru Dialog Social

Nr. crt.	Instituția	Reprezentant
1.	Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale	Mariana Câmpeanu Liviu Marian Pop
2.	Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale	Gheorghe Albu

Nr. crt.	Instituția	Reprezentant
3.	Ministerul Administrației și Internelor	Mihai-Viorel Fifor
4.	Ministerul Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri	Rodin Traicu
5.	Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale	Bebe-Viorel Ionică
6.	Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului	Paraschiv Gigel
7.	Ministerul Finanțelor Publice	Liviu Voinea
8.	Ministerul Justiției	Ovidiu Puțura
9.	Ministerul Mediului și Pădurilor	Corneliu Mugurel Cozmanciuc
10.	Ministerul Sănătății	Florian Dorel Bodog
11.	Ministerul Transporturilor și Infrastructurii	Valentin Preda
12.	Ministerul Afacerilor Europene	Răzvan Cotovelea
13.	Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului	Iulian Matache
14.	Ministerul Culturii și Patrimoniului Național	Victor Opaschi
15.	Secretariatul General al Guvernului	Dan Mihalache
16.	Aparatul propriu de lucru al primului-ministru	Sorin Encuțescu
17.	Comisia Națională de Prognoză	Ion Ghizdeanu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MEDIULUI ȘI PĂDURILOR

O R D I N

privind aprobarea Procedurii de emiteră a certificatelor de origine pentru biomasa provenită din silvicultură și industriile conexe

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 175.554/DI din 19 aprilie 2012 al Direcției politice și strategii în silvicultură,

în temeiul prevederilor art. 3 alin. (11) din Legea nr. 220/2008 pentru stabilirea sistemului de promovare a producerii energiei din surse regenerabile de energie, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 15 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.635/2009 pentru organizarea și funcționarea Ministerului Mediului și Pădurilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul mediului și pădurilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Procedura de emiteră a certificatelor de origine pentru biomasa provenită din silvicultură și industriile conexe, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul mediului și pădurilor,

Attila Korodi

București, 3 mai 2012.

Nr. 1.341.

ANEXĂ

P R O C E D U R A

de emiteră a certificatelor de origine pentru biomasa provenită din silvicultură și industriile conexe

Art. 1. — În sensul prezentei proceduri prin *biomasa provenită din silvicultură și industriile conexe* se înțelege:

- a) lemnul de foc provenit din crăci;
- b) lemnul de foc provenit din resturi de exploatare;
- c) lemnul de foc provenit din lemn rotund;
- d) rumeguș;
- e) deșeuri de prelucrare primară a lemnului;
- f) tocătură de lemn.

Art. 2. — Certificatele de origine prevăzute la art. 3 alin. (9) din Legea nr. 220/2008 pentru stabilirea sistemului de promovare a producerii energiei din surse regenerabile de energie, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

pentru biomasa provenită din silvicultură și industriile conexe, se emit de către autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură.

Art. 3. — (1) Pentru obținerea certificatelor de origine prevăzute la art. 2, producătorii de energie electrică din surse regenerabile de energie depun la Inspectoratul teritorial de regim silvic și vânatoare, denumit în continuare *ITRSV*, o documentație, care cuprinde:

- a) cerere, cu nominalizarea documentelor anexate;
- b) borderoul avizelor de însoțire a materialelor lemnoase care au constituit resursă pentru producerea de energie electrică, precum și copiile avizelor de însoțire respective.

(2) În cazul utilizării unor deșeuri din prelucrarea materialelor lemnoase în incintele proprii, fără transportul acestora pe drumuri publice, cererile producătorilor de energie electrică din surse regenerabile de energie sunt însoțite de procesele-verbale de gaterare sau orice alte documente din care să rezulte cu certitudine cantitatea de deșeuri rezultate, în copie.

Art. 4. — (1) Sunt competente să întocmească avize, conform modelului prevăzut în anexa nr. 1, în vederea emiterii certificatelor de origine prevăzute la art. 2, ITRSV în al căror teritoriu de competență se găsește fondul forestier din care provin materialele lemnoase înscrise în avizele de însoțire prevăzute la art. 3 alin. (1).

(2) În situațiile prevăzute la art. 3 alin. (2), avizele prevăzute la alin. (1) se emit de ITRSV în al căror teritoriu de competență se găsesc instalațiile de producere a energiei electrice.

Art. 5. — (1) Avizele se emit într-un termen de maximum 10 zile lucrătoare de la data înregistrării cererii, dacă documentația depusă este completă și corectă. În intervalul celor 10 zile lucrătoare, reprezentanții ITRSV pot face verificările factice și scriptice pe care le consideră necesare.

(2) În cazul în care documentația este incompletă, în termenul celor 10 zile prevăzute la alin. (1), conducătorul ITRSV comunică solicitantului despre refuzul de emiterie a avizului, motivat.

Art. 6. — (1) Producătorii de energie electrică din surse regenerabile de energie depun la autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură documentația prevăzută la art. 3, în copie, însoțită de avizul ITRSV prevăzut la art. 4, în original.

(2) Certificatele de origine se emit într-un termen de maximum 10 zile lucrătoare de la data depunerii cererii, în situația în care documentația depusă este completă și corectă.

Art. 7. — (1) Puterea calorifică a lemnului, a rumegușului, a deșeurilor de prelucrare și a tocăturii de lemn, pe specii, pentru biomasa provenită din silvicultură și industriile conexe, este prevăzută în anexa nr. 2.

(2) În situațiile în care nu se cunoaște sau nu se pot determina elementele care influențează puterea calorifică a biomasei provenite din silvicultură și industriile conexe, se va folosi valoarea calorifică corespunzătoare umidității de 30%.

Art. 8. — În situațiile în care ulterior emiterii certificatului de origine se constată inadvertențe sau elemente certe de neconformitate cu realitatea în ce privește proveniența legală a biomasei provenite din silvicultură și industriile conexe, conducătorul structurii emitente anulează certificatul de origine respectiv și comunică Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei despre aceasta în termen de 5 zile lucrătoare de la data anulării.

Art. 9. — (1) Modelul și conținutul certificatului de origine pentru biomasa din silvicultură și industriile conexe este prevăzut în anexa nr. 3.

(2) Evidența certificatelor de origine pentru biomasa din silvicultură și industriile conexe se ține de către Direcția generală păduri din cadrul Ministerului Mediului și Pădurilor într-un registru unic al cărui model este prevăzut în anexa nr. 4.

(3) Anexele nr. 1—4 fac parte integrantă din prezenta procedură.

*ANEXA Nr. 1
la procedură*

— Model —

INSPECTORATUL TERITORIAL
DE REGIM SILVIC ȘI VÂNĂTOARE

Adresa:

AVIZ
pentru biomasa din silvicultură și industriile conexe
Nr.1)/.....2)

Se certifică prin prezentul aviz faptul că Societatea Comercială
(denumirea producătorului de energie electrică din surse regenerabile)
cu sediul în, CUI, este
deținător legal al următoarelor cantități de biomasă provenită din silvicultură și din industriile conexe:

Nr. crt.	Sortimente	U.M.	Specia/Grupa de specii					TOTAL
1.	Lemn de foc provenit din crăci	Mc To						
2.	Lemn de foc provenit din resturi de exploatare	Mc To						
3.	Lemn de foc provenit din lemn rotund	Mc To						
4.	Rumeguș	To						
5.	Deșeuri de prelucrare primară a lemnului	To						
6.	Tocătură de lemn	To						
TOTAL		Mc To						

Inspector-șef,

.....

1) Numărul de ordine din registrul avizelor pentru certificate de origine.

2) Data emiterii avizului.

PUTEREA CALORIFICĂ
a lemnului, a rumegușului, a deșeurilor de prelucrare și a tocăturii de lemn, pe specii, pentru biomasa
provenită din silvicultură și industriile conexe

Specia forestieră	Puterea calorifică la umiditatea de:								
	0%			15%			30%		
	MJ/kg	kcal/kg	kwh/kg	MJ/kg	kcal/kg	kwh/kg	MJ/kg	kcal/kg	kwh/kg
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
RĂȘINOASE									
Brad	19,485	4654	5,412	15,449	3690	4,291	x	x	x
Larice	16,982	4056	4,716	14,863	3550	4,128	13,440	3210	3,733
Molid	19,661	4696	5,460	15,596	3725	4,331	14,235	3400	3,953
Pini	21,210	5066	5,891	16,957	4050	4,709	15,324	3660	4,256
FOIOASE									
Anin negru	18,070	4316	5,019	14,214	3395	3,948	x	x	x
Carpen	17,007	4062	4,723	13,314	3180	3,698	x	x	x
Fag	18,815	4494	5,226	14,842	3545	4,122	12,560	3000	3,488
Frasin	17,815	4255	4,948	13,984	3340	3,884	x	x	x
Mesteacăn	19,490	4655	5,413	15,428	3685	4,285	13,607	3250	3,779
Plop negru	17,262	4123	4,794	13,523	3230	3,756	x	x	x
Salcie albă	17,853	4264	4,958	13,649	3260	3,791	x	x	x
Salcâm	18,954	4527	5,264	14,968	3575	4,157	x	x	x
Stejari	18,380	4390	5,105	14,444	3450	4,012	13,565	3240	3,767
Paltini	x	x	x	13,733	3280	3,814	x	x	x
Ulm	x	x	x	14,696	3510	4,081	x	x	x

Correspondența între unitățile de măsură folosite este următoarea:

1 kwh/kg = 860 kcal/kg = 3,6 MJ/kg; MJ — megajoule; 1 MJ = 1 000 000 J;
1 kcal/kg = 4,1868 kJ/kg = 4186,8 J/kg; kJ — kilojoule; 1 kJ = 1000 J; MJ/kg = 1 000 000 J/kg.

— Model —

MINISTERUL MEDIULUI ȘI PĂDURILOR

Adresa:

CERTIFICAT DE ORIGINE
pentru biomasa din silvicultură și industriile conexe
Nr.1)/.....2)

Se certifică prin prezentul certificat de origine faptul că Societatea Comercială,
(denumirea producătorului de energie electrică din surse regenerabile)
cu sediul în, CUI, este
deținător legal al următoarelor cantități de biomasa provenită din silvicultură și din industriile conexe:

Nr. crt.	Sortimente	U.M.	Specia/Grupa de specii						TOTAL
1.	Lemn de foc provenit din crăci	Mc To							
2.	Lemn de foc provenit din resturi de exploatare	Mc To							
3.	Lemn de foc provenit din lemn rotund	Mc To							

1) Numărul de ordine din registrul unic al certificatelor de origine.

2) Data emiterii certificatului de origine.

Nr. crt.	Sortimente	U.M.	Specia/Grupa de specii						TOTAL
4.	Rumeguș	To							
5.	Deșeuri de prelucrare primară a lemnului	To							
6.	Tocătură de lemn	To							
TOTAL		Mc To							

Ministrul mediului și pădurilor,
.....

ANEXA Nr. 4
la procedură

— Model —

MINISTERUL MEDIULUI ȘI PĂDURILOR
Direcția generală păduri

REGISTRUL UNIC DE EVIDENȚĂ
al certificatelor de origine pentru biomasa din silvicultură și industriile conexe

Nr crt.	Indicativul județului/municipiului București	Titularul certificatului de origine	Data emiterii certificatului de origine	Volumul — mc —	Cantitatea — to —	Persoana care a ridicat certificatul de origine			Observații
						Numele și prenumele	Data ridicării	Semnătura de primire	

Nr. filă

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2012 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	144	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	435	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	4.800	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	250	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2012 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000
Autentic+ExpertMO	130	330	830	1.990	4.380	1.300	3.250	8.130	19.510	42.920

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600
Autentic+ExpertMO	150	380	950	2.280	5.020	1.500	3.750	9.380	22.510	49.520

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia

50 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ70050699XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 597235